

Obžalovaná poskytovala svoj byt prostitútkam k prevádzaniu prostitúcie vždy len na dobu smilných stykov a za úplatu. Nešlo tedy o prostý prenájom bytu (snáď za primerané nájomné), ale o poskytovaní bytu poškodeným tým cieľom, aby si obžalovaná z prevádzania prostitúcie v ňom získala stály zdroj príjmu. Niet preto pochyby — čo aj odvolací súd vyslovil — že obžalovaná svoj čin páchala po živnostensky. Obsahuje tedy čin obžalovanej v sebe všetky znaky skutkovej podstaty zločinu kuplierstva podľa §§ 43, 45, čís. 4 zák. čl. XXXVI:1908. Keď prez to odvolací súd čin obžalovanej kvalifikoval len za prestupok podľa § 20 zák. zo dňa 11. júla 1922, čís. 241 Sb. z. a n., zaviniť zmätok podľa § 385, čís. 1 b) tr. p., ktorý je právom uplatňovaný.

Čís. 5457.

Zabavuje-li exekutor nějakou věc, patří k jeho služebnímu výkonu nejen sám akt zabavovací, uskutečňující se již zapsáním a popsáním oně věci v protokolu, nýbrž i skončení a podepsání protokolu účastníky jednání.

Ke skutkové podstatě zločinu podle § 81 tr. zák. po stránce subjektivní se též vyžaduje, aby si byl pachatel vědom, že služební výkon vrchnostenské osoby v době jeho zprotivení nebyl ještě ukončen.

(Rozh. ze dne 11. prosince 1935, Zm I 1279/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 23. září 1935, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. z., zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině, trestu a výrocích s tím souvisících jako zmatečný a vrátil věc prvému soudu k novému projednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti, napadající rozsudek z důvodů zmatku č. 4, 5, 9 a), 10 § 281 tr. ř., nelze upříti oprávněnost.

Napadený rozsudek zjišťuje po objektivní stránce, že v době spáchání činu úřední výkon berního vykonavatele, totiž zabavení gramofonu, nebyl skončen, po subjektivní stránce, že se obžalovaný zprotivil bernímu vykonavateli vyhrůžkou, aby provedení exekuce zmařil, neboť jinak chování jeho není vysvětlitelné, a že konečně úmysl jeho zmařiti výkon zabavení vyplývá již z původního napřáhnutí lopatky na gramofon.

Zmateční stížnost napadá tento výrok jako zmatečný s hlediska č. 9 a), vytýkajíc mu nedostatek skutkové povahy § 81 tr. z. proto, že — po objektivní stránce — v době inkriminovaného činu bylo již zabavení gramofonu pouhým prohlášením berního vykonavatele skončeno, čemuž prý nebránilo nedokončení protokolu; v tom obsaženo je další tvrzení, — po subjektivní stránce —, že je obžalovaný také za skončené považoval. Jinaká zjištění rozsudku, že tu byly a že obžalovaný byl si vědom skutečností, že D. je berním vykonavatelem, že má vrchnostenský příkaz ku

provedení exekuce a že se obžalovaný vůči němu choval vyhrůžně, takže vykonavatel odešel, v důvodné obavě, že mu obžalovaný ublíží, nechává stížnost nenapadena.

Zmateční stížnosti nelze přisvědčiti, pokud popírá, že dána byla skutková povaha zločinu podle § 81 tr. z. po stránce o b j e k t i v n í.

Stížnost zřejmě nerozlišuje dva různé pojmy, a to samo z a b a v e n í, které vzniká ne sice pouhým prohlášením, jak míní stížnost, ale již zapláním a popsáním zabaveného předmětu v protokole (§§ 364, 368 zákona č. 76/1927 Sb. z. a n.) bez ohledu na to, zda protokol byl dokončen a podepsán a zabavený předmět známkou opatřen, a určitý služební výkon, spadající do formálního oprávnění vrchnostenské osoby, jenž zároveň také poskytuje ovšem rámeček vlastnímu úkonu zabavovacímu, ale jejž nelze s ním ztotožňovat, a k jehož zmaření úmysl pachatelův podle obvinění směřoval. Že šlo o takový služební výkon, jehož účelem bylo ovšem zabavení gramofonu, zůstalo stížností nepopřeno. Rozsah formálního oprávnění výkonného orgánu berního při zabavovacím aktu je patrný z ustanovení § 354 zák. č. 76/1927 Sb. z. a n.: »O exekučních výkonech sepíše výkonný orgán protokol p o d e p s a n ý ú č a s t n í k y.« Spadalo do něho tedy zejména i skončení a podepsání protokolu, i když zástavní právo exekuční vzniklo už před skončením protokolu. Zjistil-li první soud (což stížnost nenapadá), že protokol n e b y l d o p s á n, poněvadž výkonný orgán ve vážné obavě z vyhrůžky obžalovaného a celého jeho chování odešel, aniž mohl d o k o n č e n í e x e k u c e provést, jinými slovy uskutečnit všechny formálnosti, k nimž byl oprávněn, tedy i dokončení sepsání protokolu a vyžádati si podpisy na něj, právem došel k závěru, že je tu objektivní skutková povaha zločinu podle § 81 tr. z. Okolnost, že již částečný protokol, pokud jen obsahoval sepsání a popis zabaveného předmětu, tvořil při tom podklad pro vznik zástavního práva, je nerozhodná.

Rozsudek trpí však nedostatkem zjištění skutkové povahy inkriminovaného činu p o s u b j e k t i v n í stránce. Na nalézacím soudu bylo, aby bezpečně zjistil podklady pro závěr, zda si byl obžalovaný vědom toho, že služební výkon exekutorův v době jeho činu není ještě skončen, a aby se i o této stránce vyslovil, — jak plynulo již ze zrušovacího nálezu nejvyššího soudu ze dne 16. května 1935, kde vysloveno, že skutková podstata zločinu podle § 81 tr. z. předpokládala, že konkrétní služební výkon v době zprotivení obžalovaného nebyl ještě skončen a že t o o b ž a l o v a n ý t é ž v ě d ě l. Kladný závěr rozsudkový v tomto směru, tak jak je nahoře citován, není logickou dedukcí plynoucí ze zjištěných skutečností. Prvému soudu nelze přisvědčiti, že by jednání obžalovaného jinak, než úmyslem zmaření výkonu zabavení, nebylo vysvětlitelné, ani, že úmysl tento plyne z původního napřáhnutí lopatky na gramofon prohlášený za zabavený. Vzdýt' první soud nezjistil skutečnosti, které by vylučovaly na straně obžalovaného úmysl jiný, zejména snad úmysl poškodit věřitele, pro nějž zabavení bylo podle názoru stěžovatelova již provedeno, nebo úmysl napadnutí jen urážlivě berního vykonavatele pro toto jeho provedení zabavení. Bylo na prvému soudu, aby zejména berním exekutorem jako svědkem objasnil, byly-li tu skutečnosti — snad výslovné upozornění berního vykonavatele — z nichž mohl obžalovaný usuzovati, že

služební výkon není posud skončen, a které by bezpečně vylučovaly správnost jeho obhajoby, že považoval výkon exekuce za skončený. Tento nedostatek zjištění skutkové povahy činu obžalovanému přičítaného po subjektivní stránce činí rozsudek zmatečným.

Čís. 5458.

Falšování dobytčího pasu nemusí směřovati za všech okolností ke zmaření veterinárně policejního státem sledovaného účelu, nýbrž může opodstatniti skutkovou podstatu přestupku podle § 320 f) tr. zák.

(Rozh. ze dne 11. prosince 1935, Zm II 440/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 27. července 1935, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podle § 320 f) tr. z.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost vidí, provádějíc zmatek čís. 9 a) § 281 tr. ř., vinu obžalovaného v tom, že falšoval pas v úmyslu oklamati co do skutečnosti, že dvě prasata — jež přivezl na jatky a jež nebyla kryta dobytčím pasem — byla pasem kryta a že byla podle předpisů před vystavením pasu náležitě prohlédnuta. Leč neprávem.

Stížnost vychází sama zřejmě z předpokladu rozsudkového, učiněného na základě doznání obžalovaného, že pas falšoval (přepsal) až na jatkách v B. a nepopírá, že obžalovaný jako řezník rozhodně věděl, že i ona dvě prasata, pro která neměl pas, prohlédne na jatkách znalec. Je-li však tomu tak, neusoudil nalézací soud neprávem, že obžalovaný pas sice falšoval, ale nikoli v úmyslu, aby se vyhnul zvěrolékařské prohlídce prasat. Neboť byla-li prasata již dopravena na jatky v B., když pas byl falšován, nepotřeboval obžalovaný, jemuž bylo známo, že na jatkách v B. každé zvíře prohlédne znalec, a jenž na pasu vystaveném starostou obce T. přepsal číslici 2 na 4 prasata, jež vesměs byla, jak rozsudek zjišťuje, koupěna v T., míti právě úmysl, aby předložením dobytčích pasů zmařil veterinárně policejní účel, státem sledovaný, a to tím méně, když podle prováděcího ustanovení k § 8 zákona o zamezení nakažlivých nemocí zvířecích mají nedostatek dobytčího pasu, jakož i nesprávnosti v něm jen za následek, že taková zvířata mají býti na náklad držitelův podrobena zvěrolékařské prohlídce, a toliko tenkrát, byla-li shledána zdravými a co do svého původu nepodezřelými, připuštěna k dalšímu volnému obchodu, při čemž má býti vydán dobytčí pas. Již z toho jde najevo, že nedostatek dobytčího pasu není nedostatek nezhojitelný a proto falšování jeho nemusí směřovati za všech okolností ku zmaření určitého státem sledovaného účelu veterinárně policejního, nýbrž může, jako v tomto případě, opodstatniti skutkovou podstatu přestupku podle § 320 f) tr. z., jímž obžalovaný byl uznán vinným (srovnej rozh. víd. n. s. č. 4042). Zmateční stížnosti státního zastupitelství nebylo proto vyhověno.